

SỐ 747 (A)

## PHẬT THUYẾT TỘI PHƯỚC BÁO ỨNG KINH

*Hán dịch: Đời Lưu Tống, Tam tạng Pháp sư Cầu-na-bạt-đà-la,  
người nước Vu Điền.*

Nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật cùng một ngàn hai trăm năm mươi vị Tỳ-kheo ngụ tại tinh xá Thích thị, thuộc nước Ca-duy-la-vệ. Vào ngày rằm tháng chín, sau khi an cư xong, Đức Phật ra khỏi nhà thiền đi đến khu vườn rừng Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ. Giữa hai nước này có cây đại thọ tên Ni-câu-loại, cao hai mươi lý, cành xòe rộng, vuông tròn, che cả sáu mươi dặm. Trái trên cây rất nhiều, cả mấy ngàn vạn hộc, ăn vào thơm ngon, vị ngọt như đường. Quả ngọt chín rụng xuống, dân chúng nhặt ăn thì trừ hết các bệnh, được mắt sáng rõ.

Đức Phật ngồi bên gốc cây, còn các Tỳ-kheo thì lấy quả Ni-câu-loại ăn. Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Ta quán xét muôn vật trong trời đất đều có túc duyên.

Tôn giả A-nan liền đánh lễ Phật rồi quỳ thưa:

–Bạch Thế Tôn! Túc duyên là gì? Chúng con muốn được nghe, cúi xin Thế Tôn hãy diễn nói để mở bày giáo hóa chúng sinh những ai chưa nghe.

Phật bảo:

–Hay lắm! Hay lắm! Ai muốn nghe thì hãy nhất tâm lắng nghe.

Phật nói:

–Con người tạo phước giống như cây này, chỉ trồng một hạt mà từ lớn lên, đưa đến nhiều lợi ích không thể nói hết.

Làm người được phú quý, làm các bậc vua chúa, trưởng giả là nhờ lễ lạy, phụng thờ Tam bảo.

Làm người giàu có, của cải không lường là nhờ bố thí.

Làm người sống lâu, không bệnh hoạn, thân thể cường tráng là do trì giới.

Làm người đoan nghiêm, nhan sắc đẹp đẽ, sáng rỡ bậc nhất thân thể mềm mại, miệng thơm sạch, ai thấy cũng đều hoan hỷ, nhìn không chán mắt là do nhẫn nhục.

Làm người tinh tấn, tu hành không biếng trễ, thích làm phước là do tinh tấn.

Làm người an vui, nói làm đều suy xét kỹ, đó là do thiên định.

Làm người có tài năng, thông minh, thấu đạt kinh pháp, thuyết giảng diệu nghĩa, khai ngộ cho kẻ ngu si, ai nghe cũng đều lãnh thọ, cho những lời vàng ngọc, là nhờ trí tuệ.

Làm người có tiếng trong trẻo là nhờ ca ngợi Tam bảo.

Làm người trong sạch, không có bệnh tật là nhờ ở đời trước sống có tâm Từ bi, không đánh đập ai.

Làm người cao đẹp vì cung kính người.

Làm người thấp nhỏ vì khinh mạn người.

Làm người xấu xí vì hay sân giận.

Sinh ra ngu si vì không chịu học hỏi.

Làm người ngu muội vì không dạy người.

Làm người câm, ngọng vì chê bai, hủy nhục người.

Làm người đui điếc vì không chịu nghe kinh pháp.

Làm người nô tỳ vì vay mượn không trả.

Làm người ti tiện vì không lễ lạy Tam bảo.

Làm người đen xấu vì ngăn che ánh sáng trước Phật.

Sinh ra trong nước lửa hình vì mặc áo mỏng đường đột xông vào tinh xá Phật.

Sinh ra trong nước người móng ngựa vì mang giày bước trước Phật.

Sinh ra trong nước người ngực lõm vì bố thí làm phước lại hối tiếc.

Sinh trong loài hươu nai vì thích gây khùng bố người.

Sinh trong loài rồng vì thích bỡn cợt.

Thân sinh mụn nhọt đau đớn, chữa trị không lành vì ưa thích đánh đập chúng sinh.

Người thấy mình hoan hỷ, do đời trước mình thấy người, sinh tâm hoan hỷ. Người thấy mình không hoan hỷ vì đời trước thấy người mà mình không có tâm hoan hỷ.

Hay bị quan quyền bắt trói, gông cùm, bỏ vào lao ngục vì đời trước làm người thường dùng lồng nhốt hoặc cột chúng sinh, không cho chúng tự do.

Làm người sứt miệng vì đời trước câu cá, làm cá bị sứt miệng.

Ai không thích nghe lời hay tiếng tốt, ngược lại, làm náo loạn người đang nghe kinh pháp thì đời sau làm chó cụp tai.

Nghe nói pháp, tâm không lãnh thọ, đời sau làm ngựa tai dài.

Tham lam, keo kiệt ăn một mình thì bị đọa trong loài ngựa quý. Nếu sinh làm người thì bần cùng, đói khổ, áo không đủ che thân. Vật ngon thì ăn một mình, vật dở thì đem cho người, đời sau sinh trong loài heo, bọ hung.

Cướp giạt của cải người, đời sau bị đọa trong loài dê, bị người lột da. Ai thích sát sinh, đời sau sinh làm loài phù du bay trên mặt nước, sáng sinh ra chiều chết đi.

Ai thích trộm cắp tài sản của người, đời sau sinh làm bò, ngựa, nô tỳ đền trả cho nợ cũ.

Ai ưa thích tà dâm vợ người chết bị đọa vào địa ngục, nam thì ôm cột đồng lửa, nữ thì nằm trên giường sắt nóng. Khi bỏ thân người đọa làm gà vịt.

Ai ưa thích vọng ngữ, nói xấu người, chết bị đọa địa ngục, bị rót nước đồng sôi vào miệng, rồi rút lưỡi ra cho trâu cày trên đó. Ra khỏi địa ngục, sinh trong loài chim cú mèo, kên kên, tiếng kêu rất ghê sợ, ai nghe cũng đều kinh hãi, đều cho là quái lạ, nên trừ rửa cho nó chết.

Ai ưa thích uống rượu say sưa, phạm ba mươi sáu lỗi, đời sau bị đọa trong địa ngục phân dơ. Ra khỏi địa ngục sinh trong loài ly tinh tinh, sau đó làm người thì ngu si đần độn không biết chi cả.

Vợ chồng ai không hòa thuận nhau, luôn đánh lộn, đuổi nhau

đi, đời sau sinh vào loài chim bồ câu, tu hú.

Ai tham lam nơi sức người, đời sau sinh vào loài voi. Ai làm trưởng quan thu thuế nơi núi cao, ở châu huyện, hoặc tư quyền xâm đoạt, lấy roi đánh đập người vô tội, cưỡng bức đem tố cáo mà không có căn cứ khiến họ bị gông cùm cột trói không cho tự do, sau bị đọa vào địa ngục, thần thức chịu khổ mấy ngàn ức năm, khi ra khỏi địa ngục bị đọa làm trâu, bị xỏ mũi, khớp miệng để kéo xe, bị đánh đập để đền nợ xưa.

Làm người không sạch sẽ là từ loài heo sinh ra.

Làm người tham lam không chừng độ là từ loài chó sinh ra.

Người ngang ngược theo ý riêng của mình là từ loài dê sinh ra.

Người không ổn định, không chấp nhận việc gì cả là từ loài khỉ, vượn sinh ra.

Người với thân tanh hôi là từ cá sinh ra.

Làm người hung ác, trong lòng luôn ngậm giữ điều xấu ác là từ loài rắn sinh ra.

Làm người vì thích ăn ngon mà giết hại chúng sinh, không có lòng Từ bi là từ loài chó sói, ly tinh, chim ưng sinh ra. Khi sinh ra đời bào thai bị chết yếu hoặc bị rơi hoặc sinh ra chưa bao lâu liền chết, rồi bị đọa trong ba đường dữ, trải qua mấy ngàn vạn kiếp cũng không hết.

Phật nói:

–Hạng người này do đời trước làm người ưa thích săn bắn, thiêu đốt núi rừng, phá ổ đập trứng, đặt lưới bắt cá, giết tất cả chúng sinh rồi lấy da thịt của chúng để ăn nên bị quả báo chết yếu. Lâu lắm mới thoát khỏi nạn ấy. Nên cẩn thận!

Phật nói:

–Phàm tạo công đức thì không bao giờ mất. Đốt hương bố thí và giảng kinh, không được mời người, rồi lại không đem cho ăn, giống như cho người khác ăn thì mình lẽ nào được tự no mà không đói?! Đốt hương tinh khiết, đạt được Nhất thiết trí, thấu tóm tất cả các tướng. Đốt đèn sáng liên tục, được không minh, chứng được trí Tam đạt không bị trở. Đốt hương giữ ngày trai giới, đọc kinh, bố thí, cho là thường pháp. Bố thí thì được phước, chư Thiên gia hộ, đầy lùi

vạn ác, làm cho chúng ma đều bị tiêu diệt, không kẻ nào dám chống lại. Những người biếng trễ, rong chơi, không có tâm tinh tấn, một mai bệnh hoạn gặp những điều không tốt lành thì lại đốt hương nói làm phước, chư Thiên chưa hiện ra thì chúng ma đã bày rõ trước mặt, cùng nhau nắm kéo, tạo ra các biến đổi quái lạ, do đó phải thường tinh tấn. Tội phước theo người giống như bóng theo hình. Cây trồng nơi ruộng phước giống như cây Ni-câu-loại, khi mới trồng tốn bao nhiêu hạt?

Tôn giả A-nan quỳ chấp tay thưa:

–Bạch Thế Tôn! Chỉ trồng một hạt, cây lớn lần lần, thu hoạch được nhiều quả?

Phật nói:

–Bố thí một mà thu hoạch được gấp vạn lần. Đây không phải là lời nói hư vọng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Người hiền thích bố thí  
Được chư Thiên phù hộ  
Cho một, thu vạn lần  
An vui, sống lâu dài.  
Bố thí cho người thiện  
Phước ấy không thể lường  
Đều chúng được Phật đạo  
Độ thoát khắp mười phương.*

Phật bảo A-nan:

–Người thế gian không biết sinh tử, với mắt thịt họ không biết được tội phước. Ta dùng mắt pháp thấy rõ từ vô số kiếp đến nay, những tội phước báo ứng giống như thấy viên lưu ly báu trong lòng bàn tay, trong ngoài đều trong suốt, không chút hồ nghi.

A-nan liền sửa lại Pháp phục, đến trước Phật làm lễ bạch:

–Bạch Thế Tôn! Ngài thuyết giảng kinh này nên đặt tên là gì?

Phật bảo:

–Kinh này tên là Ngũ Đạo Luân Chuyển Tội Phước Báo Ứng (*Tội phước báo ứng trong năm đường luân hồi*). Nếu có thiện nam,

thiện nữ nào đọc tụng, giảng nói rộng cho nhiều người nghe thì công đức vô lượng. Nên biết rằng chư Phật dạy: Ở Hiền kiếp, ai phụng thờ, cúng dường kinh này thì không bị đọa vào ba đường ác và tám nạn, chứng được định Vô thức.

Đức Phật giảng nói kinh này xong, có năm trăm Tỳ-kheo dứt sạch các lậu, tâm ý thông tỏ; chư Thiên, Long thần hội hợp nơi gốc cây, một vạn hai ngàn Thanh tín sĩ, sáu ngàn Thanh tín nữ đều chứng đạt Đạo tích (*Tu-đà-hoàn*), đồng đến trước Phật làm lễ, rồi lui ra.

